

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore **žalobkyne: Eleonóra V [REDACTED]**
[REDACTED] zastúpená JUDr. Iva Pavlíková, advokátka, so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, proti **žalovaným: 1/ Dušan O [REDACTED]**
[REDACTED] zastúpený ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Pavol Kuric, s. r. o., so sídlom Dolný val 11, 010 01 Žilina, 2/ **Slovenský rybársky zväz**, so sídlom A. Kmeťa 20, 010 55 Žilina, IČO: 00 178 209, za účasti intervenienta na strane žalovaných: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Uhoľná 1, 010 01 Žilina, IČO: 00 585 441, zastúpený: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, **o náhradu škody, o odvolaní žalobkyne** proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 13C/88/2006-564 zo dňa 19.04.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním – I., III. **potvrďuje.**

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním – II., IV., V. ponecháva **nedotknutý.**

Žalovanému v 2/ rade a intervenientovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

I. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v konaní o náhradu škody rozhodol nasledovne:

I. Konanie v časti:

- o zaplatenie sumy 9.061,22 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 25.05.2006 do zaplatenia a
- o zaplatenie sumy 57,70 Eur mesačne od 01.01.2015 do budúca spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne z každej tejto mesačnej sumy 57,70 Eur od 25.05.2006 do zaplatenia zastavuje.

II. Žalovaný v rade 2/ je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 33,19 Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Vo zvyšku žalobu proti žalovanému v rade 2/ zamietla.

IV. Proti žalovanému v rade 1/ žalobu v celom rozsahu zamietla.

V. Žalovaným v rade 1/ a 2/ a intervenientovi náhradu trov konania nepriznáva.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ust. § 420, § 427 Občianskeho zákonníka, ust. § 83, § 88 - § 93 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení a vykonané dokazovanie konštatoval nasledovné skutkové a právne závery.

Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných rade 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 30.884,50 býv. Sk. Ďalej sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ platiť navrhovateľke spoločne a nerozdielne sumu vo výške býv. 5.514,50 Sk mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci titulom úrazovej renty. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že je manželkou zomrelého Júliusa Višňovského, ktorý zomrel dňa 11.11.2004 následkom dopravnej nehody, ktorú spôsobil žalovaný v rade 1/ počas výkonu zamestnania, a to na nákladom motorovom vozidle MAN H 29, ev. č. [REDAKOVANÉ] ktoré vozidlo patrilo jeho zamestnávateľovi - žalovanému v rade 2/. Trestným rozkazom Okresného súdu č.k. 9T 141/2005 zo dňa 24.08.2005 bol žalovaný v rade 1/ uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví v zmysle § 224 ods. 1 Trestného zákona s tým, že navrhovateľku s nároky na náhradu škody odkázal na občiansko-právne konanie. S poukazom na túto skutočnosť domáha sa teda náhrady škody, a to v sume 30.844,50 býv. Sk, pričom tento nárok vyčíslila nasledovne: jedná sa o náklady pohrebu spolu vo výške 20.686,- býv. Sk, ďalej náhrada vecnej škody vo výške 1.000,- býv. Sk za poškodený bicykel a náhrada nákladov, a to notárskych poplatkov za prejednanie dedičstva v sume 9.198,50 býv. Sk, spolu teda 30.844,50 býv. Sk. Ďalší uplatnený nárok v sume 5.514,50 býv. Sk mesačne do budúca, žalobkyňa odôvodnila tým, že sa jedná o náhradu škody, a to titulom pozostalostnej úrazovej renty v zmysle ustanovenia § 93 ods. 1 zákona č. 641/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

Písomné podanie žalobkyne zo dňa 05.05.2015 posúdil podľa obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby, nakoľko pôvodným návrhom na začatie konania v znení jeho zmeny, ktorú súd pripustil uznesením č.k. 13C/88/2006-132 zo dňa 17.09.2009 právoplatným dňa 21.10.2009 sa žalobkyňa za obdobie od 12.11.2004 do 31.12.2014 pri sume mesačne po 183,05 eur domáhala zaplatenia sumy 22.264,98 eur, pričom pri sume 125,35 eur mesačne za uvedené obdobie, teda za obdobie 121 mesiacov činí výsledná suma sumu 13.203,76 eur

a preto konanie v časti o zaplatenie sumy 9.061,22 eur s príslušenstvom a konanie o zaplatenie sumy 57,70 eur mesačne od 01.01.2015 do budúca spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne z každej tejto mesačnej sumy 57,70 eur od 25.05.2006 do zaplatenia zastavil s poukazom na ust. § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Zhrnúc teda (po čiastočnom späťvzatí žaloby) sa žalobkyňa v novom konaní proti žalovaným domáhala :

- zaplatenia sumy 33,19 eur titulom náhrady vecnej škody spočívajúcej v poškodení bicykla Júliusa V [REDACTED]

- zaplatenia sumy 13.203,76 eur titulom splatnej pozostalostnej úrazovej renty za obdobie od 12.11.2004 do 31.12.2014 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne od 25.05.2006 do zaplatenia a

- platenia sumy 125,35 eur mesačne od 01.01.2015 do budúca titulom pozostalostnej úrazovej renty.

Žalobkyňa bola manželkou zosnulého Júliusa V [REDACTED] ktorý zomrel dňa 11.11.2004 následkom dopravnej nehody, ktorú spôsobil žalovaný v rade 1/ pri plnení pracovných úloh pre žalovaného v rade 2/, u ktorého bol v danom čase v pracovno-právnom pomere. Uplatnený nárok na pozostalostnú úrazovú rentu formou mesačného peňažného plnenia v uplatnenej výške odôvodňovala tým, že tento nárok jej vzniká ako manželke s poukazom na ust. § 71 Zákona o rodine, v zmysle ktorého manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť a majú mať vzájomne rovnakú životnú úroveň a aj v spojení s ust. § 93 ods. 1, 2 Zákona o sociálnom poistení a tiež s poukazom na ust. § 448 Občianskeho zákonníka.

Žalovaný v rade 1/ spôsobil dopravnú nehodu pri plnení svojich pracovných povinností s tým, že bol v pracovnom vzťahu so žalovaným v rade 2/. Za spôsobenú škodu tak podľa ust. § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka namiesto žalovaného v rade 1/ ako vodiča zodpovedá žalovaný v rade 2/, ktorý zodpovedá za škodu zároveň aj podľa ust. § 427 Občianskeho zákonníka ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda.

Podľa ustanovenia § 448 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Týmto všeobecným predpisom o sociálnom poistení je v danom prípade zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Z vety druhej ust. § 448 OZ, teda jednoznačne vyplýva, že podmienky vzniku nároku na pozostalostnú úrazovú rentu sa posudzujú podľa zákona č. 461/2003 Z.z., a to ku dňu smrti poškodeného, a tiež suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa zákona č. 461/2003 Z.z., čo je otázka zásadného právneho významu pre meritórne rozhodnutie súdu. Súd preto pri svojom rozhodovaní o žalobkyňou uplatnenom nároku, okrem príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom k 11.11.2004, keďže poškodený Július Višňovský zomrel dňa 11.11.2004.

Z hľadiska posúdenia podmienok vzniku nároku na pozostalostnú rentu v zmysle vyššie citovaného ust. § 83 zák. č. 461/2003 Z.z. poškodeným pre výpočet pozostalostnej úrazovej renty je p. Július Višňovský, čo vyplýva jednoznačne z vyššie citovaného § 83 zákona č. 461/2003 Z.z. .

Výška pozostalostnej úrazovej renty je ohraničená výškou úrazovej renty, čo jednoznačne vyplýva z vyššie citovaného ustanovenia § 93 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z., a zároveň to znamená, že pre vyčíslenie pozostalostnej úrazovej renty sa najprv vyčíslí výška úrazovej renty. Postup výpočtu úrazovej renty je definovaný vo vyššie citovanom ust. § 89 ods. 1 zákona č. zákona č. 461/2003 Z.z. .

Na výpočet úrazovej renty poškodeného Júliusa V [REDACTED] boli vo veci podané tri znalecké posudky, a to znalecký posudok č. 14/2011 zo dňa 23.02.2012 Ing. Martiny

Knorovej, znalkyne z odboru Ekónómia a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo a Personalistika, kontrolný znalecký posudok č. 7/2013 zo dňa 17.09.2013 Ing. Danky Polákovej znalkyne z odboru Ekónómia a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo a Personalistika a oba posudky boli preskúmané znaleckým posudkom č. 169/2001 zo dňa 30.06.2014 podaným Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej Univerzity v Žiline ako znaleckou organizáciou. Výšku mesačnej úrazovej renty p. Júliusa V. [REDACTED] ako poškodeného ku dňu jeho smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004, všetci traja súdom ustanovení znalci určili podľa § 89 ods. 1 cit. zákona zhodne, a to na sumu 2.257 Sk.

Nemožno však ignorovať ustanovenie odseku 2 § - u 89 v zmysle ktorého, ak sa poškodenému vypláca starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, zníži sa suma úrazovej renty určená podľa odseku 1 o sumu tohto dôchodku. V danej veci poškodenému Júliusovi V. [REDACTED] bol ku dňu jeho smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004 vyplácaný starobný dôchodok vo výške 8.613 Sk. V zmysle citovaného ust. § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. zníži sa teda suma úrazovej renty poškodeného p. Júliusa V. [REDACTED] vypočítaná podľa odseku 1 o sumu starobného dôchodku, ktorý mu bol vyplácaný ku dňu jeho smrti. Podľa odseku 3 na zníženie úrazovej renty podľa odseku 2 je rozhodujúca suma dôchodku, na ktorú má poškodený nárok ku dňu priznania renty, čo v danej veci predstavuje starobný dôchodok Júliusa V. [REDACTED] vyplácaný ku 11.11.2004. Podľa údajov zo Sociálnej poisťovne p. Júliusovi V. [REDACTED] bol ku dňu jeho smrti vyplácaný starobný dôchodok vo výške 8.613 Sk. Podľa § 89 ods. 1, 2, 3 z dôvodu, že starobný dôchodok, ktorý ku dňu 11.11.2004 poberal p. Július V. [REDACTED] v sume 8.613 Sk je vyšší ako úrazová renta vyčíslená k 11.11.2004 na sumu 2.257 Sk, je teda úrazová renta p. Júliusa V. [REDACTED] znížená o starobný dôchodok 0 Sk. Súd tak dospel k záveru, že poškodenému p. Júliusovi V. [REDACTED] nárok na úrazovú rentu nevznikol.

Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. Nemožno však ignorovať ustanovenie odseku 2 § - u 93, v zmysle ktorého suma pozostalostnej úrazovej renty nesmie presiahnuť sumu úrazovej renty, na ktorú mal alebo by mal poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti. V konkrétnostiach súdnej veci výška úrazovej renty, na ktorú by mal p. Július V. [REDACTED] ako poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti je 0 Sk (slovom : nula Sk) a keďže suma pozostalostnej úrazovej renty nemôže byť vyššia ako suma úrazovej renty poškodeného, je aj suma pozostalostnej úrazovej renty je 0 Sk. (slovom : nula Sk). Súd tak dospel k záveru, že žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevznikol. Z uvedených dôvodov musel žalobu žalobkyni v časti o zaplatenie sumy 13.203,76 eur titulom splatnej pozostalostnej úrazovej renty spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne od 25.05.2006 do zaplatenia a o platenie sumy 125,35 eur mesačne od 01.01.2015 do budúca titulom pozostalostnej úrazovej renty proti žalovanému v rade 2/ zamietnuť.

Ako je už uvedené v odseku 13. za spôsobenú škodu tak zodpovedá podľa ust. § 420 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka namiesto žalovaného v rade 1/ ako vodiča, žalovaný v rade 2/, ktorý zodpovedá za škodu zároveň aj podľa ust. § 427 Občianskeho zákonníka ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Žalovaný v rade 2/ svoju zodpovednosť za vecnú škodu uznal. Výšku vecnej škody určila žalobkyňa a žalovaný v rade 2/ ani vyčíslenú výšku nenamietal. Preto súd zaviazal žalovaného v rade 2/ na zaplatenie sumy 33,19 eur, a to titulom náhrady vecnej škody - škoda na bicykli p. Júliusa Višňovského.

Pre úplnosť dôvodov súd uvádza, že pokiaľ podľa zákona č. 461/2003 Z.z. vznikne fyzickej osobe, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, je tento nárok na pozostalostnú úrazovú rentu viazaný s vyživovacou povinnosťou zomrelej fyzickej osoby, teda vyživovacou povinnosťou

vyplývajúcou zo zákona. Vyživovacia povinnosť je každá povinnosť, ktorej obsahom je materiálne plnenie, ktorého účelom je uspokojenie materiálnym potrebami oprávnených osôb zabezpečujúcich dôstojný život. Vznik vyživovacej povinnosti je daný zákonom a trvá do doby, kým sú splnené materiálne podmienky pre toto trvanie za predpokladu, že tak stanovuje zákon. Nie je teda rozhodujúce, či o vyživovacej povinnosti, ktorej vznik je daný zákonom, bolo vydané súdne rozhodnutie. Ani samotný zánik vyživovacej povinnosti neznamena, že nemôže dôjsť k obnoveniu tejto povinnosti v dôsledku zmeny pomerov. Pozostalostná úrazová renta sa stanoví v rozsahu výživného, o ktoré pozostalý manžel prišiel. Možnosti a schopnosti zomrelého na plnenie výživného, ak ide o osobu zárobkovú činnú, sú určené výškou jeho priemerného zárobku, a to aj s prihliadnutím na prípadné zvýšenie zárobku - valorizácia. Je zrejmé, že pri určení výšky pozostalostnej úrazovej renty pozostalého manžela, musí byť okrem iného prihliadané na schopnosti a možnosti zomrelého, na odôvodnené potreby druhého manžela a k starostlivosti o spoločnú domácnosť. Rozsah, v akom zosnulý bol povinný poskytovať výživné, sa určí tak, aby hmotná, kultúrna úroveň manželov oboch manželov bola zásadne rovnaká, pričom je rozhodujúci stav, aký v pomeroch pozostalých a zomretého existovali v čase jeho úmrtia. Vznik nároku pozostalých sa totiž viaže ku dňu smrti osoby poskytujúcej výživu, či výživou povinnej a závisí od toho, či a v akom rozsahu im zomretý výživu poskytoval. Určovanie výšky pozostalostnej úrazovej renty, ktorú zomretý poskytoval alebo bol povinný poskytovať svojej manželke, sa riadi zhodnými hľadiskami ako rozhodovanie súdu o vyživovacej povinnosti. Výška náhrady je teda priamo úmerná výžive, ktorej sa pozostalým dostávalo, alebo malo dostávať od zosnulého za jeho života. V tomto rozsahu potom prináleží pozostalému náhrada, ktorej výška závisí od posúdenia rozsahu výživného, akého by sa dostávalo, prípadne malo dostávať pozostalému od osoby výživou povinnej. Túto otázku je povinný riešiť súd ako predbežnú podľa ustanovení Zákona o rodine. V danej veci však žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevznikol, preto sa súd nezaoberal otázkou jej výšky.

O náhrade trov konania súd rozhodol na základe ust. § 257 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ mal vo veci plný úspech, žalovaný v rade 2/ mal neúspech iba v nepatrenej časti, intervenient podporoval v konaní žalovaných, procesné zavinenie na čiastočnom zastavení konania nesie žalobkyňa, žalobkyňa by tak bola v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2 a v zmysle ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku povinná nahradiť žalovaným trovy konania, súd však videl dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovaným a intervenientovi náhradu trov konania nepriznal, a to v tom, že žalobkyňa je starobná dôchodkyňa, jediným jej príjmom je starobný dôchodok, ako aj v citlivosti okolností prejednávanej veci.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu v časti výroku I., III. podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Navrhovala odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že prizná nárok žalobkyni takto: Žalovaný v 2/ rade je povinný zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 686,64 eur titulom pohrebných nákladov, istinu vo výške 33,19 eur titulom vecnej škody, istinu vo výške 13.203,76 eur titulom splatnej pozostalostnej renty od 12.11.2004 do 31.12.2014 spolu so 7 % ročným úrokom z omeškania od 25.05.2006 do zaplattenia a opakujúce sa plnenia vo výške 125,35 eur mesačne od 01.01.2015 do budúca titulom pozostalostnej úrazovej renty, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vo svojom odvolaní poukazovala na to, že v predmetnom konaní je poškodenou osobou pozostalá manželka zomrelého, ktorej príjem sa znížil následkom predčasnej smrti manžela. V tejto súvislosti poukázala na znalecké posudky vyhotovené v predmetnom konaní. Okresný súd nepochopil, kto je v tomto prípade poškodený, a to napriek

vykonaným znaleckým posudkom, výsluchom znalcov, keď rovnako ako žalobkyňa aj jej právna zástupkyňa vysvetľovali súdu, že v danej veci je poškodenou žalobkyňa a nie zomrelý Ján V. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku nepochopil výklad ust. § 448 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 93 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z., keď sústavne pozostalostnú úrazovú rentu stotožňuje s úrazovou rentou pri 100 % pracovnej neschopnosti možného poberateľa úrazovej renty. Pokiaľ konštatuje, že výšky pozostalostnej úrazovej renty je ohraničená výškou úrazovej renty pri 100 % pracovnej neschopnosti posudzovaného, nie je možné, aby súd takto posudzoval úrazovú rentu po zomrelom Júliusovi V. nakoľko zomrelý p. Július V. aj popri riadne priznanom starobnom dôchodku naďalej vykonával činnosti podliehajúce dani z príjmu, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu výšky jeho starobného dôchodku, ale boli jeho príjmom popri vyplácanom starobnom dôchodku. Súd prvej inštancie preto pochybil, ak tieto príjmy nezohľadňoval osobitne a stotožňoval výpočet úrazovej renty s pozostalostnou úrazovou rentou, ktorý poskytoval výživu svojej manželke poškodenej Eleonóre V. Súd prvej inštancie absolútne nezohľadnil príjmy zomrelého Júliusa V. titulom dohôd o vykonaní práce, ktoré boli posudzované vo všetkých troch znaleckých posudkoch. Práve táto suma, ktorú poberal zomretý titulom dohôd o pracovnej činnosti nepodlieha posudzovaniu podľa ust. § 93 ods. 2 a § 89 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z.z., nakoľko ročný príjem zomrelého vo výške 33.840,- Sk nemal žiaden vplyv na výpočet výšky starobného dôchodku zomrelého, ani vplyv na výpočet výšky vdovského dôchodku žalobkyne, a teda bol príjmom sui generis popri výpláte riadneho starobného dôchodku.

Okresný súd sa nezaoberal skutočnosťou, že žalobkyňa nielenže prišla o milovanú osobu, ale skutočne prišla aj o podstatnú časť príjmu, keď síce jej starobný dôchodok bol zvýšený o čiastku vdovského dôchodku, avšak vdovský dôchodok v žiadnom prípade nemôže zahŕňať príjem zomrelého titulom vykonávaných dohôd vykonaní práce, ktorý samozrejme nebol započítaný do starobného dôchodku, a preto by nebol ani zahrnutý do úrazovej renty Júliusa V. pri 100 % strate pracovnej schopnosti. Predmetom konania je však pozostalostná úrazová renta, a preto tieto vedľajšie príjmy je potrebné zohľadniť.

Súd prvej inštancie absolútne neodôvodnil, prečo nepriznal žalobkyni náhradu pohrebných nákladov v celkovej výške 686,64 eur, pohrebných v rozsudku nie je ani zmienka, a to napriek tomu, že žalovaný v rade 1/ a 2/ tieto nenamietali.

3. K odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie intervenient prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať mu trovy konania v odvolacom konaní.

Vo svojom vyjadrení uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za správny a právne udržateľný. Súd pri svojom rozhodovaní dôsledne vykonal dokazovanie, správne právnu vec posúdil a dospel k zákonnému rozhodnutiu, kedy rešpektoval platnú a účinnú legislatívu.

Nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne, ktorá vyčíta súdu, že vec nesprávne právne posúdil a neprijal závery znaleckých posudkov, ktoré sa podľa jeho názoru venovali sčasti aj právnomu posúdeniu veci, čo je neprípustné. Znalec v konaní neposudzuje vec správne, a tak konečný záver o tom, či vznikol alebo nevznikol nárok na úrazovú rentu, patrí len súdu. Súd správne konštatoval, že je potrebná aplikácia ust. § 448 OZ v platnom a účinnom znení spolu s ustanoveniami zák. č. 461/2003 Z.z. zákona o sociálnom poistení v platnom a účinnom znení. Je nesporné, že v súlade s ust. § 448 OZ podmienky vzniku nároku na pozostalostnú úrazovú rentu sa posudzujú podľa zákona o sociálnom poistení, a to ku dňu smrti poškodeného. Rovnako aj suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa zákona o sociálnom poistení. Pre konanie bol tak, ako určil konajúci súd rozhodný právny stav k 11.11.2004, kedy Július

Višňovský zomrel. Poškodenému t.j. Júliusovi Višňovskému bol ku dňu smrti vyplácaný starobný dôchodok vo výške 8.613,- Sk. Tento starobný dôchodok bol vyšší, ako úrazová renta vyčíslená k 11.11.2004. Súd preto dospel k správne názoru, kedy vyhodnotil nárok poškodeného na 0,- Sk. Pre účely nehodovej udalosti je poškodeným len poškodený. Žalobkyňa, ako jeho manželka, nie je v tomto konaní poškodenou tak, ako uvádza v odvolaní. V súlade s ust. § 93 ods. 2 zákona o sociálnom poistení výška úrazovej renty, na ktorú by mal poškodený nárok pri 100 % strate pracovnej schopnosti, je 0,- Sk. Keďže poškodený zomrel, došlo na jeho strane k 100 % strate schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. Je nesporné, že suma pozostalostnej úrazovej renty nemôže byť vyššia, ako suma úrazovej renty poškodeného. Preto má za to, že žalobkyňa sa v konaní domáhala neexistujúceho nároku, ktorý nemá oporu v zákone. Žalobkyňa podľa jeho názoru nesprávne právne vec posudzuje, kedy za rozhodnú osobu pre určenie pozostalostnej úrazovej renty určuje seba v súlade s platným a účinným legislatívnym stavom je ale rozhodujúcou osobou osoba poškodeného, ktorá je zásadná pre určenie pozostalostnej úrazovej renty žalobkyne. Je potrebné stotožniť pri právnom posúdení úrazovú rentu a pozostalostnú úrazovú rentu, kedy je rozhodujúce, že pri 100 % strate pracovnej schopnosti by nevznikol poškodenému žiaden nárok na úrazovú rentu. Súd tak nemal žiadnu inú možnosť, ako žalobu zamietnuť, každý iný postup by bol nesprávne a contra legem.

Súd správne konštatoval, že určovanie výšky pozostalostnej úrazovej renty sa riadi rovnakými hľadiskami, ako rozhodovanie súdu o vyživovacej povinnosti.

Zdôraznil, že poškodený v tomto konaní je len iba poškodený, ktorý utrpel pri škodovej udalosti zranenie nezlučiteľné so životom a od jeho osoby je potrebné odvodzovať nárok na pozostalostnú úrazovú rentu v kontexte úrazovej renty. Tieto skutočnosti žalobkyňa počas konania zamietala, a tak podľa jeho názoru uplatňovala neexistujúci nárok.

Napriek tomu, že rozporuje samotný základ uplatňovaného nároku, má za to, že žalobkyňa v konaní nedokázala preukázať existenciu vyživovacej povinnosti čo do kvantity. Žalobkyňa stotožňovala dva samostatné pojmy a to spoločné hospodárenie/spoločnú domácnosť a vyživovaciu povinnosť. Dokazovanie bolo zo strany žalobkyne vedené len smerom k prispievaniu poškodeného do spoločnej domácnosti, v ktorej žil a ktorej úžitky požíval a nie smerom vo vzťahu k poskytovaniu výživného pre žalobkyňu. Z uvedeného má za to, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ani v týchto otázkach a nedokázala preukázať, akou mierou, resp. v akom rozsahu poškodený prispieval výživným žalobkyňi. Žalobkyňa nedokázala oddeliť, čo z jeho príjmu tvorilo príspevok na spoločnú domácnosť, ktorú požíval aj on, čo tvorili jeho osobné potreby a čo bolo určené pre potreby žalobkyne.

Žalobkyňa vo svojom odvolaní uvádza, že konajúci súd vôbec neodôvodnil, prečo nepriznal žalobkyňi náhradu pohrebných nákladov v celkovej výške 686,64 eur. Toto tvrdenie považuje za nezohľadňujúce priebeh konania. Konajúci súd postupoval správne a tieto náklady nepriznal/neprejednal preto, lebo žalobkyňa v časti o náhradu nákladov pohrebu a v časti o náhradu notárskych poplatkov spolu v sume 29.884,50 Sk (20.686,- Sk/686,64 eur – náklady na pohreb) vzala svoj návrh späť.

Žalovaný v 2/ rade podal písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku okresného súdu. Vo svojom vyjadrení navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a priznať intervenientovi trovy konania v odvolacom konaní. Vo svojom vyjadrení uviedol totožné argumenty ako intervenient a okrem toho dodal, že pozostalostná úrazová renta je pravidelná peňažná dávka poskytovaná Sociálnou poisťovňou z úrazového poistenia zamestnávateľa pri smrteľnom pracovnom úraze alebo smrteľnom následku choroby z povolania za podmienok stanovených v zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Sociálna poisťovňa vypláca dva druhy pozostalostných úrazových rent a to pozostalostné úrazové renty, o ktorých sa rozhoduje podľa § 92 zákona o sociálnom poistení v období od účinnosti zákona o sociálnom poistení, t.j. od 1. januára 2004 a pozostalostné

úrazové renty, ktoré boli určené podľa prechodných ustanovení § 272 ods. 4 zákona o sociálnom poistení transformáciou z náhrad nákladov na výživu pozostalých, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003 podľa predpisov účinných do tohto dátumu, ak nárok na ne trval aj po tomto dni. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu podľa § 92 zákona má fyzická osoba, voči ktorej mal poškodený, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania v čase úmrtia vyživovaciu povinnosť určenú súdom a v čase úmrtia nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok s výnimkou osôb, ktorým z dôvodu smrti poškodeného vznikol nárok na jednorazové odškodnenie, t.j. manžel, manželka a nezaopatrené deti. Pozostalostná úrazová renta sa vypláca v období, počas ktorého mala trvať vyživovacia povinnosť. Mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu určeného súdom, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. Suma pozostalostnej úrazovej renty alebo úhrn súm pozostalostných úrazových rent po tom istom poškodenom nesmie presiahnuť sumu úrazovej renty, na ktorú mal alebo nemal poškodený nárok pri 100 % strate pracovnej schopnosti. To platí aj vtedy, ak poškodený bol poberateľom úrazovej renty z dôvodu nižšieho percentuálneho poklesu pracovnej schopnosti. Pre určenie sumy pozostalostnej renty je rozhodujúce právoplatné a vykonateľné rozhodnutie príslušného súdu o výživnom alebo o príspevku na výživu, ktoré predkladá žiadateľ o pozostalostnú úrazovú rentu.

4. K vyjadreniu intervenienta a žalovaného v 2/ rade podala písomné vyjadrenie žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Vo svojom vyjadrení uviedla, že sa nestotožňuje s právnym názorom prezentovaným v uvedených vyjadreniach. Trvala jednoznačne na názore, že v predmetnom konaní je poškodenou žalobkyňa. Nesúhlasila s názorom, že výšku vyživovacej povinnosti manžela je potrebné v konaní preukazovať právoplatným rozsudkom. Zotrvala na názore, že ust. § 448 prvá veta OZ je svojím obsahom a pôsobnosťou širšie koncipovanou generálnou právnou normou, ako zákon o sociálnom poistení, a teda ust. § 93 zákona o sociálnom poistení je možné chápať iba podporne a nie bezvýhradne.

5. K vyjadreniu žalobkyne podal písomné vyjadrenie žalovaný v 2/ rade. Zotrval na názore, že poškodený v danom súdnom spore je Július Višňovský a považuje za nesprávne vyjadrenie žalobcu, že zákon o sociálnom poistení možno chápať len podporne.

6. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalobkyňa, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, príslúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

11. S rozhodnutím okresného súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vypořiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

12. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd uvádza nasledovné:

13. V zmysle ust. § 448 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Pozostalostnú úrazovú rentu upravuje zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

14. Pri dopravných nehodách dochádza k úmrtiam účastníkov dopravnej nehody. Rodina zosnulého účastníka dopravnej nehody prichádza tak o živiteľa rodiny. Živiteľ rodiny finančne zabezpečuje fungovanie domácnosti. Občiansky zákonník tak ako bolo vyššie uvedené upravuje špecifický nárok pozostalých osôb v prípade úmrtia poškodeného. Tento nárok predpokladá, že poškodený počas života finančne prispieval na výživu členov svojej rodiny. Jeho smrť znamená reálnu stratu pre tieto osoby. Predmetný nárok má finančne zabezpečiť členov rodiny po smrti živiteľa rodiny, ak v čase úmrtia mal vyživovaciu povinnosť. Oprávnenou osobou môže byť len osoba, voči ktorej mal zomretý vyživovaciu povinnosť (manžel, maloleté deti zosnulého a pod.). Ide o tzv. pozostalostnú úrazovú rentu. Táto je hradená z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Pozostalostná úrazová renta plní funkciu náhradného výživného, pokiaľ povinný z dôvodu úmrtia už nemôže plniť výživné. Poistovňa je povinná prevziať vyživovaciu povinnosť voči osobám, ktoré prevádzkou motorového vozidla stratili živiteľa rodiny. Pozostalostná úrazová renta je pravidelná peňažná dávka, ktorá má

zabezpečiť osoby, ktorým poškodený, ktorý zomrel pri dopravnej nehode bol povinný poskytovať výživu na základe rozhodnutia súdu. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu vzniká podľa Zákona o sociálnom poistení len v prípade právoplatného rozhodnutia súdu o vyživovacej povinnosti poškodeného. Ďalším predpokladom je, že oprávnená osoba v čase úmrtia nedovršila dôchodkový vek, alebo jej nebol priznaný predčasný starobný dôchodok. Nie každá vyživovacia povinnosť, ktorá vyplýva zo Zákona o rodine musí byť upravená aj rozhodnutím súdu. Súd reguluje rozsah vyživovacej povinnosti len ak osoba povinná k vyživovacej povinnosti odmieta plniť svoju zákonom určenú vyživovaciu povinnosť. Ak teda rozsah vyživovacej povinnosti nebol určený súdom, osoba odkázaná na vyživovaciu povinnosť zosnulého by nemala mať nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Takáto právna úprava a výklad je v zjavnom rozpore s dobrými mravmi. Znevýhodňuje osoby, voči ktorým si zosnulý dobrovoľne plnil zákonom určenú vyživovaciu povinnosť. Tieto závery potvrdzujú aj rozhodnutia niektorých okresných a krajských súdov, ktoré konštatovali, že určenie vyživovacej povinnosti zomrelého súdom nie je podmienkou priznania nároku na pozostalostnú úrazovú rentu.

15. Mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. Výška pozostalostnej úrazovej renty bude závisieť od rozsahu vyživovacej povinnosti povinnej osoby. Rozsah vyživovacej povinnosti je daný druhom vyživovacej povinnosti, ktorú mal zosnulý. Tieto druhy vyživovacích povinností a rozsah výživného upravuje Zákon o rodine. Účelom výživného je zabezpečovanie všetkých odôvodnených potrieb oprávneného. Pri určení výživného prihliada súd na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Tiež je potrebné vziať do úvahy aj výšku dávok dôchodkového poistenia poskytované oprávneným z dôvodu úmrtia poškodeného. Týmito dávkami sú najmä vdovský dôchodok, sirotsky dôchodok. Zákon nevylučuje súbeh pozostalostnej úrazovej renty a dôchodkových dávok.

16. Pozostalostná úrazová renta po tom istom poškodenom nesmie presiahnuť úrazovú rentu, na ktorú mal alebo by mal poškodený nárok pri 100% strate pracovnej schopnosti. Pozostalostná úrazová renta sa vypláca v období, počas ktorého mala trvať súdom určená vyživovacia povinnosť. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu zaniká dovŕšením dôchodkového veku poškodeného.

17. Z vyššie uvedených skutočností zrejme vyplýva, kto je v prípade rozhodovania o nároku na pozostalostnú úrazovú rentu poškodenou osobou a kto je oprávnenou osobou. Poškodenou osobou je nebohý (v predmetnom konaní manžel žalobkyne) a oprávnenou osobou je žalobkyňa.

18. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľa, t.j. žalobkyne, na ktorých založila svoje odvolacie dôvody. Rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním potvrdil ako vecne správny.

19. Pokiaľ odvolateľka vo svojom odvolaní namietala skutočnosť, že okresný súd nerozhodol o celom predmete sporu, tak s uvedeným tvrdením žalobkyne sa odvolací súd nestotožnil s poukazom na späťvzatie žaloby v uvedenej časti.

20. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 257 CSP, v zmysle ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd

v predmetnom konaní vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa v tom, že žalobkyňa v dôsledku dopravnej nehody prišla o manžela, je starobná dôchodkyňa, poberateľka jediného príjmu, a to starobného a vdovského dôchodku.

21. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie o odvolaní: Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** j e prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu **je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)**

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do

cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní **zastúpený advokátom**. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V Žiline, dňa 26. februára 2019

JUDr. Dagmar Cabadajová
predsedníčka senátu

JUDr. Miroslav Jamrich
člen senátu

JUDr. Gabriela Veselová
člen senátu